

ROBOT
V
DIVOČINĚ

PETER BROWN

MLADÁ FRONTA

Robot v divočině

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Peter Brown

Robot v divočině – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

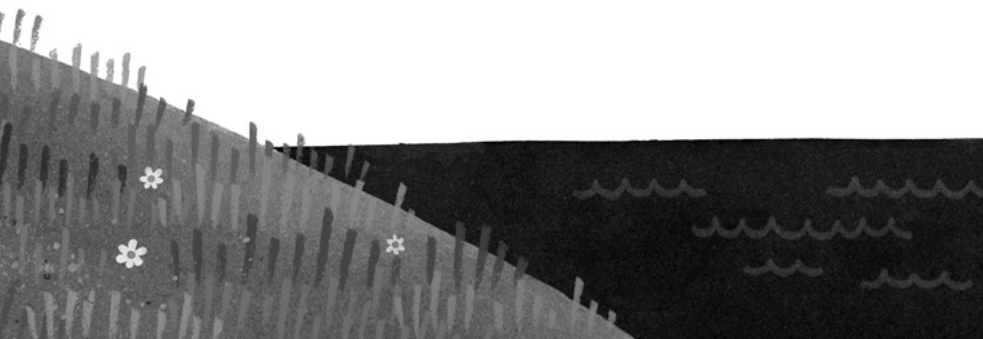
ROBOT V DIVOČINĚ

ROBOT V DIVOČINĚ

PETER BROWN

Mladá fronta

Přeložila Olga Bártová

ISBN 978-80-204-5169-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5301-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5303-7 (Mobi)

ISBN 978-80-204-5302-0 (ePDF)

Jacket art © 2016 by Peter Brown

Jacket design by David Caplan

Jacket © 2016 Hachette Book Group, Inc.

Translation © 2019 Olga Bártová

Budoucím robotům a robotkám

KAPITOLA 1

OCEÁN

Naše vyprávění začíná na širém oceánu bičovaným větrem, lijákem, hromy, blesky a vlnami. Hurikán zuřil a běsnil celou noc. A uprostřed toho zmatku se potápěla nákladní loď

hloub

hloub

hloub

až na mořské dno.

Na hladině plavaly stovky beden. Hurikán jimi pohazoval, otáčel a zmítal, až taky začaly klesat do hlubin. Vlny je pohltily jednu po druhé, na hladině jich zůstalo jen pět.

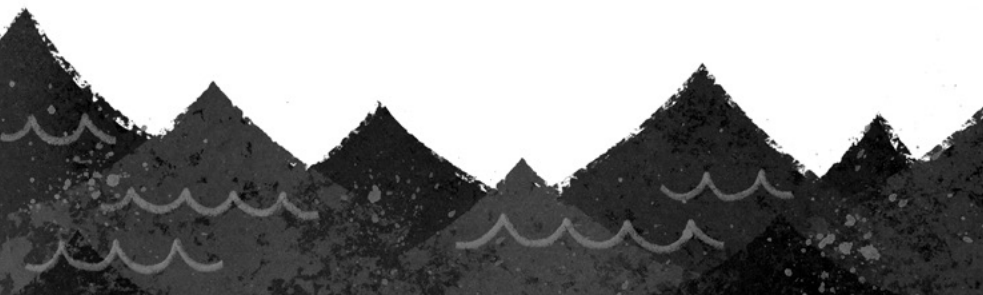
Ráno bylo po hurikánu. Nikde žádné mraky, lodě ani pevnina. Moře bylo klidné, obloha průzračná

a na vlnách se lenivě pohupovalo těch pět beden. Dny plynuly. A pak se na obzoru objevila zelená šmouha. Bedny se k ní přibližovaly a z jemného zeleného útvaru začaly pozvolna vystupovat ostré obrysy neobydleného skalnatého ostrova.

Rychlá burácivá vlna nesla jednu bednu k pobřeží. Mrštila jí o skaliska takovou silou, že se bedna rozpadla.

Čtenáři, ještě jsem vám nestihl říct, že v každé bedně byl pečlivě zabalený zbrusu nový robot. Nákladní loď jich vezla stovky, jenže ji smetla bouře. Takže se jich zachovalo jen pět. Vlastně jen čtyři, protože když první bedna narazila do skály, robot se rozpadl na kusy.

Stejně dopadla i druhá bedna. Rozbila se o skály a kousky robota se rozletěly na všechny strany. Další bedna taky. A další taky. Skaliska byla posetá robotími končetinami a trupy. Jedna robotí hlava s cáknutím dopadla do jezírka na pobřeží. Jedna robotí noha vletěla do vln.

A pak připlula poslední bedna. Stejně jako ty předchozí, ale tahle se neroztříštila o skály a skončila mezi zbytky prvních čtyř beden. Za chvíli ji další vlna vynesla až na břeh. Letěla vzduchem, otáčela se a leskla a pak s žuchnutím dopadla na vyšší skalní výčnělek. Byla dost popraskaná, ale obsah zůstal netknutý.

KAPITOLA 2

VYDRY

Ze severního pobřeží ostrova se stal tak trochu robotí hřbitov. Na útesech ležela poházená těla čtyř mrtvých robotů. V ranním slunci se leskla. A ten třpyt přilákal hodně zvědavé tvory.

V mělké vodě u břehu skotačilo hejno mořských vyder a jedna si těch lesklých věcí všimla. Vydry ztuhly. Zvedly čumáky a zavětrily. Jenže cítily jen moře. Opatrně se vydaly přes kameny, aby si ty věci mohly prohlédnout víc zblízka.

Skupinka se pomalu blížila k robotímu trupu. Největší vydra napřáhla tlapku, bouchla do té těžké věci a rychle uskočila. Nic se nestalo. Tak se všechny doplížily k robotí ruce. Jiná odvážná vydra napřáhla tlapku a ruku otočila. Ta na kamenech hezky zacinkala a vydry nadšeně zapištěly.

Rozběhly se a začaly si hrát s robotími rukami, nohami a chodidly. Jedna vydra objevila v kaluži robotí hlavu, ostatní huply do vody a jedna po druhé si s hlavou kutálely.

A pak našly ještě něco. Jedinou zachovanou bednu s výhledem na hřbitov. Na bocích byla odřená a promáčknutá a na horní straně se jí táhla široká škvíra. Vydry vyskákaly po kamenech a vylezly na bednu. Deset chlupatých obličejů se snažilo škvírou zjistit, co je uvnitř. Uviděly dalšího úplně nového robota. Jenže tenhle byl jiný. Byla to robotka a byla celá. A zabalená v houbovitém polystyrenovém obalu.

Vydry protáhly tlapky škvírou a roztrhaly obal. Byl tak hebký a měkoučký! Zmocnily se nadýchaného materiálu a zapištěly. Cáry obalu odnesl vítr. A jedna vydří tlapka během toho veselí nechtěně zmáčkla důležité tlačítko vzadu na robotí hlavě.

Cvak.

Vydrám nedošlo hned, že se v bedně něco děje. Ale vzápětí to uslyšely. Tiché hučení. A pak robotka otevřela oči.

KAPITOLA 3

ROBOTKA

Robotčín počítačový mozek naskočil. Programy se spustily. A pak – to byla ještě zabalená v bedně – robotka automaticky promluvila.

„Dobrý den, já jsem ROZZUM číslo sedm jedna tři čtyři, ale klidně mi říkejte Roz. Operační systém se právě aktivuje, tak vám zatím povím něco o sobě.

Až budu plně funkční, budu se hýbat, komunikovat a učit se. Stačí mi zadat úkol a já ho splním. Postupně přijdu na to, jak všechno dělat ještě líp. Budu ještě lepší robotka. Když mě nebudete potřebovat, nebudu vám překážet a budu se udržovat v plně provozuschopném stavu.

Děkuji za pozornost.

Jsem plně funkční.“

KAPITOLA 4

ROBOTKA SE KLUBE

Asi víte, že roboti ve skutečnosti necítí emoce. Na rozdíl od zvířat. Jenže Roz seděla v otlučené bedně a pociťovala něco jako zvědavost. Zajímalo ji, co to na ni seshora svítí za teplou kouli. Počítačový mozek se dal do práce a Roz zjistila, co je to za světlo. Bylo to slunce.

Robotka cítila, jak její tělo nasává sluneční energii. S každou další minutou si připadala čilejší. Když se baterie nabila, Roz se rozhlédla a zjistila, že je zabalená v bedně. Chtěla pohnout rukama, ale provazy jí bránily. Pořádně zabrala, motorčky v rukách zahučely trochu hlasitěji a provazy se přervaly. Roz zvedla ruce a rozebrala bednu. Vylezla z ní jako právě vylíhlé mládě.

KAPITOLA 5

ROBOTÍ HŘBITOV

To už byly vydry schované za kamenem. Nervózně zpoza něj vykukovaly a sledovaly, jak se z bedny zvedá blyštivá příšera. Pomalu otáčela hlavou a zkoumala pobřeží. Zarazila se, až když hlavu otočila kolem dokola a uviděla vydry.

„Dobrý den, vydry, já jsem Roz.“

Na plaché tvory byl robotí hlas prostě moc. Největší vydra zapištěla a celá skupina najednou vyrazila pryč. Hnaly se přes robotí hřbitov, skočily do moře a zamířily ve vlnách co nejrychleji pryč.

Roz sledovala prchající vydry, ale pak ji zaujaly třpytivé předměty poházené na břehu. Připadaly jí překvapivě povědomé. Robotka před sebe vykopala levou nohu, pak pravou nohu a vůbec poprvé se

rozešla. Rážovala pryč od bedny, přešla kameny, pustila se přes robotí hřbitov a stanula nad pochroumaným robotím tělem. Naklonila se k němu a na trupu uviděla slabě vyražený nápis ROZZUM. Zjistila, že to slovo je na všech trupech, dokonce i na tom jejím.

Roz prozkoumávala hřbitov, ale pak se přes kameny převalila hravá mořská vlna. Roz před ní automaticky couvla. Začala se k ní hnát větší vlna a Roz zase couvla. A pak se přes kameny přehnala obrovská vlna a zaplavila celý hřbitov. Ta prudká vlna do robotky vrazila, strhla ji na zem a Roz se poprvé rozsvítila čidla poškození. Za chvíli voda odtekla, Roz zůstala ležet na místě a kapala z ní voda. Byla promáčknutá a obklopená mrtvými roboty.

Zapnul se jí pud sebezáchovy – část naprogramovaného mozku jí říkala, že se má vyhýbat nebezpečí a dobře se o sebe starat, aby mohla náležitě fungovat. Teď jí našeptávala, že by měla jít pryč od moře. Opatrně se zvedla a uviděla, že vysoko nad pobřežím rostou stromy, tráva a kytky. Vypadalo to tam svěže a bezpečně. Vypadalo to

tam jako mnohem vhodnější místo. Jenže v tom byla jistá potíž. Dostat se tam znamenalo vyšplhat nahoru na útes.

KAPITOLA 6

VÝSTUP

Křup!

Buch!

Bink!

Roz se nahoru nelezlo úplně snadno. Na zádech měla novou promáčklinu a na boku se jí táhl dlouhý šrám. Když zpod naplaveného kousku dřeva vyběhl krab, málem se bouchla znovu.

Krab zvedl hlavu a okamžitě napřáhl velká klepeta. Ta všem naháněla strach. Robotce ale ne. Po dívala se na kraba.

„Dobrý den, krabe, já jsem Roz,“ představila se mu.

Krab chvíli vyčkával a pak se dal ostražitě na ústup. A v tu chvíli si Roz všimla, jak se krab snadno pohybuje po kamenech. Že díky chňapavým nohám

a tomu, jak je doširoka rozkročený, dokáže zdolat jakoukoliv skalní stěnu. A tak si řekla, že zkusí lézt jako on. Co nejvíc roztáhla ruce a pevně se chytila útesu. Jednou nohou se zapřela ve štěrbině, druhou zvedla až na úzkou římsu a začala šplhat.

Nejdřív si nepočínala moc obratně. Skála se jí drobila pod rukama a nedařilo se jí najít záchytné body pro nohy. Ale postupně na to přišla.

Rackové zakřičeli, když se k nim robotka dostala moc blízko, a rychle odletěli. Ale ona jim nevěnovala nejmenší pozornost. Zajímalo ji jen, jak se dostat až nahoru. Lezla výš a výš a výš, soustavně šplhala kolem hnízd, převisů a stromků zakořeněných v puklinách a za chvíli už pod nohama ucítila měkkou ostrovní

zem.

KAPITOLA 7

DIVOČINA

Les byl plný zvířecích zvuků. Cvrlikání a tlukotu křídel a šelestění v houštinách. A pak u útesů zazněly ještě jiné zvuky. Těžké praskavé kroky. Zvířata v lese ztichla a ze skrýší sledovala, jak kolem nich pochoduje lesklá příšera.

Jenže les nebyl pro Roz moc pohodlný. Rozeklané kameny, popadané stromy a spleť podrost jí ztěžovaly chůzi. Klopýtla. Snažila se udržet rovnováhu, jenže se o něco zachytila nohou a rozplácla se. Nebyl to nijak nebezpečný pád. Nepotloukla se, ani se nepromáčkla, jen se umazala. Jenže byla naprogramovaná tak, že o sebe má co nejvíc pečovat, a tak se okamžitě začala čistit. Rychle si přejížděla rukama po těle, oprašovala se a sbírala

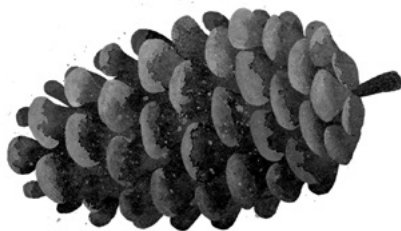
smítka. Na cestu se vydala, až když se zase celá leskla.

Pak klopýtala dál, až našla rovný palouček posetý borovicovými šiškami. Vypadal bezpečně – robotka potřebovala hlavně bezpečí, a tak tam zůstala bez hnutí stát. Její dokonalé tvary a úhly ve srovnání s divočinou dost byly do očí.

KAPITOLA 8

ŠIŠKY

Když budete stát v lese dost dlouho, nakonec na vás něco spadne. A Roz v lese stála už hodně dlouho. V korunách stromů šeptal větřík a pak se Roz od hlavy odrazila šiška. Žuch! Robotka sklonila hlavu a dívala se, jak se šiška kutálí a pak zastavuje. Vypadala neškodně, tak tam Roz dál jen tak stála.

Pár hodin nato se korunami prohnal poryv větru a robotka sledovala, jak se další šiška – *žuch!* – kutálí pryč.

A pár hodin nato v korunách zaburácel víchr. Kmeny se ohnuly, větve se roztráslly a začaly se z nich sypat šišky. *Žuch! Žuch! Žuch! Žuch! Žuch!* Rozpocítovala něco jako rozmrzelost. *Žuch!* Rychle očima pátrala, kde by byla před šiškami v bezpečí. A když nad lesem uviděla obrovský skalnatý útvar, objevila dokonalé místo.

KAPITOLA 9

HORA

Roz pochodovala vzhůru. V hustém lese musela kvůli skalnatým výběžkům kličkovat a vracet se, ale po hodině vytrvalé chůze dorazila na rozeklaný vrchol hory.

Z každého ostrůvku hlíny rašila tráva, kytky a křoví. Jen stromy ne. Roz byla před otravnými šiškami v bezpečí. Oprášila se a pak opatrně vylezla po šikmém kusu skály na nejvyšší bod hory.

Pomalou otáčela hlavou dokola. Viděla, že se do všech stran až k obzoru táhne oceán. V tu chvíli zjistila, co my víme od samého začátku našeho vyprávění. Konečně si uvědomila, že je na ostrově.

Zadívala se dolů a prozkoumávala ostrov. Od nejjižnějšího písečného cípu se rozšiřoval, postupně